

Čís. 10540.

Věřitel, jehož pohledávka jest zajištěna zástavním právem na celé nemovitosti, jest oprávněn požadovati zaplacení celé pohledávky, i když byl prodán jen ideální podíl nemovitosti spoluvlastníka.

Exekuční soud nečiní rozhodnutí ve smyslu § 222, čtvrtý odstavec, ex. ř. z úřadu, nýbrž jen k návrhu oprávněného zástavního věřitele. Návrh na určení náhradního nároku musí býti učiněn před vydáním rozvrhového usnesení.

(Rozh. ze dne 14. února 1931, R I 44/31).

Záložně v H. příslušelo zástavní právo na celé nemovitosti manželů P-ových. K rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou polovinu nemovitosti přihlásila záložna v H. celou pohledávku. Soud první stolice ji přikázal. K rekursu zadnějšího knihovního věřitele rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Věřitel, jehož pohledávka jest zajištěna zástavním právem na celé nemovitosti, jest oprávněn požadovati zaplacení celé pohledávky, i když byl prodán jen ideální díl nemovitosti, spoluvlastníku patřící, neboť celá pohledávka vázne na každém ideálním dílu (§ 457 obč. zák.). § 238 ex. ř. ustanovuje, že při prodeji ideálního dílu nemovitosti platí též ustanovení exekučního řádu jako při prodeji nemovitosti vůbec. Stav jest tu tedy ten, jako by se prodávala nemovitost, na níž vázne pohledávka simultanní (§ 222 ex. ř.) a věřitel jest oprávněn požadovati zaplacení celé pohledávky hotově. Přikázav na přihlášku zástavní věřitelky záložny v H. z nejvyššího podání celou pohledávku, první soud nepochybil. První soud neměl však důvodu určovati stěžovateli náhradní nárok podle § 222 čis. 4 ex. ř. Exekuční soud nečiní rozhodnutí ve smyslu § 222 čis. 4 ex. ř. z úřadu. Aby tak učinil, musí tu býti návrh oprávněného zástavního věřitele. Tento návrh stěžovatel u prvního soudu neučinil, a stížnost, že první soudce o náhradním nároku nerozhodl, jest proto bezdůvodna (Neumann, Koment. k ex. ř. § 222 ex. ř.). Avšak ani rekursní soud nemůže v této části rekursnímu návrhu vyhověti, poněvadž návrh na určení náhradního nároku musí býti učiněn před vydáním rozvrhového usnesení, jakž vyplývá z ustanovení § 229 druhý odstavec ex. ř. (rozh. čis. 7648 sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu, v němž jest odporováno tomu, že napadeným usnesením byla celá pohledávka záložny v H. a nikoli jen její poměrná část přikázána z prodaného spoluvlastnického podílu povinné strany, a že nebyl zadnějším věřitelům, nanejvýš dovolací rekurentce přiznán náhradní nárok po rozumu § 222 čtvrtý odstavec ex. ř., nelze přiznati oprávnění. Napadené usnesení v obou těchto směrech odpovídá stavu

věci a zákonu (§ 457 obč. zák., §§ 222 a 238 ex. ř.) a srovnává se s ustálenou judikaturou (srovnej rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 16. května 1905 rep. nál. čís. 186 Gl. U. n. ř. čís. 3057; rozhodnutí Gl. U. n. ř. čís. 3629, 7003, 7653, sb. n. s. 4934 — pak rozhodnutí Nowakova sb. čís. 1808, sb. n. s. 3377, 7648 a jiná). Na vývody dovolací rekurentky, kterými se snaží zvrátiti napadené usnesení, stačí, pokud jsou opakováním vývodů rekursu, odkázati na odůvodnění napadeného usnesení, jinak na řečená rozhodnutí.

Čís. 10541.

Přihlásil-li berní úřad nedoplatek dávky z majetku k rozvrhovému roku nižším penízem, než k napotomnímu roku, nařízenému rekursním soudem k vůli vysvětlení původní přihlášky dávky z majetku, jest při přikázání dávky vycházeti z původní přihlášky.

(Rozh. ze dne 16. února 1931, R I 61/31).

K původnímu rozvrhovému roku přihlásil berní úřad nedoplatek na dávce z majetku ve výši 5.344 Kč. K napotomnímu roku, konanému z nařízení rekursního soudu k vůli vysvětlení původní přihlášky dávky z majetku, přihlásil berní úřad nedoplatek na dávce z majetku 8.814 Kč. Soud první stolice přikázal bernímu úřadu na dávku z majetku 8.814 Kč, rekursní soud jen původně přihlášených 5.344 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Podle § 211 poslední odstavec ex. ř. není přípustné doplňovati přihlášku po skončení rozvrhového roku. Bylo proti tomuto předpisu, když po skončení rozvrhového roku ze dne 14. října 1927, k němuž bylo přihlášeno na dávce z majetku 5.344 Kč s úroky, přihlásil berní úřad k roku dne 29. března 1930, konanému z nařízení rekursního soudu k vůli vysvětlení původní přihlášky dávky z majetku, na uvedené dávce místo původně přihlášeného nedoplatku 5.344 Kč nedoplatek 8.814 Kč. Proto vzhledem k ustanovení § 211 ex. ř. právem rekursní soud, rozhoduje o přikázání dávky z majetku z nejvyššího podání, vycházel z původní přihlášky této dávky a přikázal, uznáv tento nárok za oprávněný, na dávce jen 5.344 Kč s úroky a nikoli, jak bylo proti předpisu § 211 ex. ř. dodatně účtováno 8.814 Kč. Nemá opory v usnesení rekursního soudu ze dne 10. března 1928 znovu opakovaném v usnesení rekursního soudu ze dne 14. října 1929, tvrzení dovolací rekurentky, že rozvrhový rok ze dne 14. října 1927 byl co se týče dávky z majetku zrušen a nařízeno ohledně ní nové rozvrhové řízení. V těchto usneseních nezrušil rekursní soud rozvrhový rok ze dne 14. října 1927 a nenařídil ohledně dávky z majetku nové rozvrhové řízení, nýbrž zrušil jen rozvrhové usnesení co do dávky z majetku a uložil